

Я пам'ятаю їх, барвінків, навесні.  
Цвіли вони, синющі, навісні,  
Такі блакитні, буйні, небоокі,  
Такі безжальні і такі жорстокі.

Цвіли вони на всіх моїх могилах,  
На всіх зелених, з вітром в чубі, схилах,  
Де все моє родинне вічне древо  
Гуло в землі крилате, коренево.

Були гробки чи проводи щорічні,  
І скатерки, немов сніги у січні,  
Так спрагло в небо бились голубами  
Торкнути хмару, вишиту губами.

І люди йшли до тих, що вже лежали,  
Що сто віків до нас косили й жали,  
І крашанки гарячі та пекучі  
Стріляли в небо, наче грім із тучі.

І грались діти. Всюди грались діти.  
Гасали між гробками — де ж їх діти!  
І мій Максим перевертався з ними,  
З бешкетниками тими замашними.

Він з літачком з пропелером кленовим  
Над дідовим хрестом зіперся новим  
І приладнав пропелер до хреста,  
В щілину вбивши фюзеляж з хвоста.

А потім знов, із сонцем вперемінку,  
Перевертався в буйному барвінку,  
Густому, синьоокому такому,  
Немов же той на небі збив оскому.

Гудів пропелер. Ніс хреста із дідом  
І скатертину з паскою й обідом,  
Гудів кленовий, травнем захинався,  
Впивався вітром, сонцем обтирався.

Я дивувався — як він, дерев'яний,  
Пропелер гордий, в силі полум'яний,  
Тріщить, шаліє, не спиняє лету  
Й несе, малий, весь цвинтар, як планету.

А діти все гасали по барвінку,  
Казились, толочили без спочинку.  
А що барвінок? Чи він мав казати,  
Що й він колись по них гайне гасати?!